

trede Behandling, men hvorledes kan det nu gaa til, at Ministeren ikke alene giver et Løfte her ved tredje Behandling, da Loven i 1898 her blev vedtagen, men bestemt erklærer i Finansudvalget i Fjor, at der ingen Ting er i Vejen, men Pengene skulle nok slaa til. Hvorledes kan det gaa til? Jeg kan ikke tænke mig andet, end at den højtærede Minister maa have henvendt sig til Direktionen om Oplysninger om denne Sag, og at denne da ligefrem maa have fortiet de virkelige Forhold over for Ministeren. Ellers forstaar jeg det ikke. Men, som sagt, jeg har fremdraget dette, fordi jeg gerne vilde slaa fast, at dette Spørgsmaal ikke har været tabt af Syne af Finansudvalget. Vi have haft Opmærksomheden henvendt derpaa, selv om det ikke er lykkedes den højtærede Minister at have sin Opmærksomhed lige saa godt henvendt paa denne Sag. I mine Indledningsbemærkninger til denne Sag udtalte jeg, at Tilliden til Bestyrelsen for vore Aandssvageanstalter var svækket som Følge af hele den Stilling, den har indtaget over for en af Rigsdagen vedtagen Lov. Og under de Forhandlinger, der have fundet Sted her i Dag, er der ikke fremkommet noget, der har bidraget til at virke i modsat Retning. Tværtimod: Hele den Maade, hvorpaa Administrationen er optraadt, baade over for den af Rigsdagen vedtagne Lov og med Hensyn til Ledelsen af selve Bygningsarbejdet, synes mig at være ganske uforsvarlig for ikke at bruge et saa stærkt Udtryk, som det, der blev brugt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Osc. Hansen). Og det er beklageligt, at den højtærede Minister ikke har grebet ind i Tide og søgt at bringe Administrationen til bedre Fornuft, om jeg maa bruge dette Udtryk. Det burde den højtærede Minister have gjort, ogsaa for sin egen Skyld, thi det er dog ikke behageligt at komme til at staa som en Mand, der har brudt sit Løfte lige over for Folketinget i et bestemt givet Tilfælde.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Jeg synes nok, at det var lidt stærke Ord, den ærede Ordfører brugte til sidst, efter at jeg har oplyst, at jeg ikke paa nogen Maade har sanktioneret Overskridelsen af de 1,250,000 Kr. Men i øvrigt skal jeg kun svare paa det Spørgsmaal, han rettede til mig om, hvorledes jeg i Marts Maaned i Fjor havde kunnet afgive den Erklæring, at saa vidt jeg kunde se, var der ikke noget i Vejen.

Jeg skal dertil sige, at efter den Forhandling, der havde fundet Sted i Landstinget, og hvorunder det var blevet sagt til mig, at det ikke stod godt til derovre, rejste jeg over til Bregningegaard og saa alt efter, og jeg kunde ikke se, at de Anklager, som vare rettede, vare begrundede. Jeg talte med forstandige Folk derovre, som gav mig alle Oplysninger, og med Hensyn til Pengene stod Sagerne den Gang saaledes, at jeg havde approberet Overslagene over 5 Bygninger, imellem hvilke der var nogle af de vigtigste. Disse 5 Bygninger vare paa det oprindelige Overslag anslaaede til et Beløb af 505,000 Kr., hvilket altsaa vilde sige, at de vare anslaaede til ikke saa lidt over Halvdelen af hele Byggearbejdet, og de vare blevne bortliciterede saaledes, at der var sparet 14,500 Kr. Det var der sparet paa den første Halvdel af Bygningerne, og det var den store Halvdel. Derefter maatte jeg antage, at der ikke var Grund til at frygte. Det var før Lock-ouren, nemlig i Marts Maaned i Fjor. Som jeg sagde før, har jeg først i dette Foraar faaet Meddelelse om, at der vilde finde Overskridelser Sted, og Overskridelserne finde i alt væsentligt ikke Sted paa Bygninger, men paa de Arbejder, der ellers have skullet gøres, som Kloakarbejder, Brolægning, Vejarbejder og alt Ingeniørarbejde. Det er Arbejde, som Anstalten har udført til Dels med Arbejdsfolk derovre fra, og med den Ingeniør, man har antaget. Først nu faar jeg at vide, at Pengene ikke vilde slaa til. Jeg vil bestemt fastholde, at hvis jeg havde faaet det at vide tidligere, var jeg kommen til Rigsdagen med det paa samme Maade, som jeg kom til Rigsdagen med Hensyn til det kongelige Bibliotek. Jeg plejer ikke at stikke noget under Stolen, og derfor forekommer det mig, at det var lidt haarde Ord, den ærede Ordfører brugte.

Dinesen: Af hvad den ærede Ordfører udtalte, ved Tinget, at jeg i Fjor rejste over til Bregninge og saa paa Forholdene. Jeg talte ogsaa med forstandige Folk. Men naar Talen er om forstandige Folk, vil jeg pointere, at det saa drejer sig om, at det er Folk, der have Forstand paa de Ting, som Sagen gælder. Nu vil jeg ikke i nogen Maade sige noget ubehageligt for den meget ærede Minister, men jeg tiltror mig at kunne sige, at de Folk, der have ledet denne Sag, saa fortræffelige Folk de end kunne være, ikke have haft praktisk Greb paa at lede et saadant Foretagende som Opførelsen af denne Anstalt. De og mange andre, der paa en eller anden